

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 200.

Tiende Session.

49de Møde.

Tirsdagen den 7de Decbr. Kl. 7 Aften.

(Fortsat.)

Ordføreren (fortsat): Kan der stilles andre Betingelser, saa som med dem; er der Noget at indvende mod Enkeltighederne i Forslaget, skulde det være os kjært, om de ærede Medlemmer havde stillet Ændringsforslag; er der Mangler ved den nu foreslaaede Redaction, saa kan det jo til en senere Behandling tages under Overveielse, om Paragraphen ikke kan affattes saaledes, at de kunne undgaaes. Men Hovedtanke er, at Creditorerne skulle have Leilighed til at udtale sig om Spørgsmaalet, at der i saa Henseende skal anstilles en omhyggelig Undersøgelse, men at det skal være Skifteretten, den upartiske Dommer, som skal afgjøre, om en Mand fortjener den omhandlede Begunstigelse eller ikke; derimod troer jeg virkelig ikke, at Majoriteten bør kunne berøve Minoriteten dens Ret.

Sage: Jeg skal blot gjøre en kort Bemærkning. Den ærede Ordfører maa enten have misforstaaet mig, eller ogsaa maae hans Ord have lydt anderledes, end han havde tænkt sig dem. Jeg lægger netop denne Myndighed i Skifterettens Haand. Creditorerne skulle give deres Samtykke, men det er dog Skifteretten, som endelig afgjør Spørgsmaalet; Creditorernes Samtykke er kun opstillet som en yderligere Garanti for, at Afgjørelsen er retfærdig. Skifteretten er ifølge Forslaget bundet ved temmelig strenge Regler, det indrømmer jeg; men det er dog vist, at det berøper paa

Skifteforvalterens i den individuelle Opfattelse af Reglerne om Bogsørsel, Opgjørelse m. v., hvorledes Kjendelsen vil falde ud.

L. S. Larsen: Idet jeg vil fraraade det ærede Thing at gaae ind paa den af Fleertallet foreslaaede nye Paragraph, skal jeg gaae ud fra den Sætning, som den ærede Ordfører erkjender for rigtig, at det ikke blot er Pligt, men ogsaa Ret, at Enhver bør betale sin Gjæld, jeg henseer dertil ogsaa, at han skal betale den, naar han kan, og at han ikke kan forlange en vilkaarlig Udsættelse med at betale den; men det er netop det, som nærværende Forslag gaaer ud paa, idet det fritager en Mand for at betale sin Gjæld, om han ogsaa kan det. Forholdet har jo hidtil været saaledes, at det har været overladt til Creditor at bedømme, om det kan nytte noget at angribe Debitor; hvor der Intet er at saae, følger det af sig selv, at han ikke gjør det, men hvor der er Noget at saae, staaer det til Creditor, om han vil forsøge paa at saae det eller ikke. Saaledes som Forholdet nu er, er der for Debitor Opfordring til at erhverve Noget, for at kunne betale Noget, om han ogsaa ikke kan afgjøre den hele Gjæld. Jeg troer heller ikke, at Erfaring har vist, at der i den Henseende er skeet Misbrug, som kunne give Anledning til at begrænse denne naturlige Ret. De Tilfælde, hvori en Creditor har forfulgt en Debitor, om hvem det var bitterligt og rimeligt, at han ikke kunde betale, ere ikke meget hyppige, det koster Benge og megen anden Uleilighed at forfølge Personer, som ikke ere villige eller istand til at betale. Men dette Forslag vil medføre, at Personer, som overmaade godt kunne betale deres Gjæld og burde betale den, ville blive fritagne der-